

Po náhledu nejvyššího správního soudu není ani třeba se obíratí otázkou, zda by název »inženýr«, zejména tehdá, když jest přiznán dle §§ 3 a 5 v základě hodnocení určité praktické činnosti, pojmově nespadal mezi tituly označující úřad a povolání.

Stačí poukázati na vývody shora podané, z nichž plyne, že výrokem ministerstva veřejných prací dle §§ 3 a 5 císařského nařízení učiněným se nižádný titul »neudílí«, nýbrž toliko vyslovuje, že určitá osoba k stavu »inženýrů« patří.

Titul osoby této jako inženýr jest jen právním a logickým důsledkem tohoto deklarativního výroku, tak jako jest stejný titul pouhým logickým důsledkem úředního prohlášení o dobrém výsledku nějaké ze zkoušek v § 1 jmenovaných.

Ježto naříkaná rozhodnutí v protivě k těmto důsledkům neprávem za to mají, že § 5 císařského nařízení z roku 1917 byl předpisy § 1 zákona z 10. prosince 1918 čís. 61 sb. z. a n., resp. § 106/3 ústavní listiny zrušen a že proto ministerstvo veřejných prací není oprávněno, o obsahu žádostí stěžovatelů za přiznání jejich příslušenství k stavu inženýrů rozhodnouti, bylo rozhodnutí tato jako nezákonná zrušiti.

Ke stížnosti Bedřicha M. dlužno uvésti, že tento stěžovatel prokazoval studia vykonaná na cizozemské škole technické a podal proto žádost k ministerstvu školství a národní osvěty, opíraje se o ustanovení § 4 císař. nař. z r. 1917. Nebylo tudíž ministerstvo veřejných prací příslušným, aby o jeho žádosti rozhodovalo, když kompetence k tomu v citovaném § 4 vyhražena jest ministerstvu školství a národní osvěty, a to ani tenkrát, když mu toto ministerstvo žádost k dalšímu řízení postoupilo.

V tomto překročení mezí kompetence spočívá nezákonnost, pro kterou musilo rozhodnutí ministerstva veřejných prací ze dne 26. listopadu 1920 čís. 50.375/XIV/20 býti zrušeno i beze zřetele na předcházející důvody.

Č. 744.

Zabírání bytů: * Majetníku bytu (domu) musí býti dána možnost, aby svá práva podle § 13 zák. o zabír. bytů uplatňoval dříve, než se rozhodne o přidělu zabrané místnosti.

(Nález ze dne 4. března 1921 č. 1841.)

Věc: Elsa K. v Praze (adv. Dr. Hynek Stolz z Prahy) proti nájemnímu úřadu v Praze o zabránění pokoje.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — — — —

Nejvyšší správní soud uvážil: — — — — —

Stížnost namítá dále, že nebylo ve sporném případě přihlíženo k předpisu § 13: 2. zákona o zabír. bytů.

V tomto předpisu založen je subjektivní nárok strany, aby vzat byl zřetel na její osobní, rodinné a zdravotní poměry, avšak nikoliv bez-

podmínečně, nýbrž jen pokud to je možno v mezích daných účelem zákona.

Zákon poskytuje tedy majiteli domu nebo bytu nárok negativního obsahu, totiž brániti se proti pronájmu zabraného bytu neb místnosti určité osobě, pokud by toto opatření bylo osobním, rodinným neb zdravotním poměrům majitele domu neb bytu na újmu, jestliže obec při pronájmu k poměrům v mezích dané možnosti nepřihlížela.

Aby mohla strana nárok tento provést, jest zapotřebí, aby úřad dříve, nežli zabraný byt nebo místnost přidělí, poskytnul straně možnost, aby mohla tento svůj zákonný nárok uplatniti, musí jí tudíž dříve sděliti, komu hodlá zabraný byt nebo místnost přiděliti.

Bude pak věci strany, aby prokázala individuální poměry, jež stojí v cestě přidělu místností určité osobě.

V daném případě bránila se stěžovatelka již v řízení správním proti pronájmu zabraného bytu rodinně a poukazovala na konkrétní okolnosti, jež mluví pro to, aby byl zabraný pokoj pronajat nájemníku svobodnému.

Bylo tedy na žalovaném úřadu, aby vzhledem k předpisu § 13 cit. zák. o námitce této rozhodl.

Poněvadž se tak nestalo a naříkané rozhodnutí dotčenou námitku vůbec nevyřídilo, bylo pro tuto podstatnou vadu řízení rozhodnutí i v tomto bodě zrušiti dle § 6 zák. o správ. soudě.

Č. 745.

Pozemková reforma: I. * Otázku schvalování smluv o zcizení, pronájmu a zavazení nemovitostí, náležejících k zabranému majetku na Slovensku, posuzovati jest nikoli podle § 4 zák. ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n., nýbrž výlučně podle zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n. — II. * Nájemní smlouvy o nemovitém majetku, podléhajícím záboru dle zák. ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n., nevyžadují schválení státního úřadu pozemkového ve smyslu § 7 cit. zák., byly-li uzavřeny do 28. října 1918 i když nebyly ještě realizovány. — III. Právní zásada stejná jako při č. 593 pod III.

(Nález ze dne 4. března 1921 č. 2718.)

V ě c: Polnohospodářský cukrovar účast, spol. v Sereďu (adv. Dr. A. Heidler z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (za zúčastněné strany, nájemce dvorů adv. Dr. A. Schauer z Prahy) stran neschválení smlouvy pachtovní.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním ze dne 23. března 1920 předložil zástupce stěžovatelův Státnímu úřadu pozemkovému ověřený slovenský překlad originálu pachtovní smlouvy dané v Lohovci a Budapešti dne 8. a 10. října 1915 a dodatku ke smlouvě té daného v Budapešti a v Lohovci dne 25. a 26. listopadu 1915, dle níž propachtovali Emerich E. a Viliam E. dvory patřící k fideikomisnímu velkostatku v Pišťanech... se schválením soudní